

Mihaela Mihai

Povestea fulgilor de nea,
Mândruță și Biluță

Colecția Povesti cu suflet

Ilustrații: Gabriel Dobre

Editura Ingenium
Brașov 2020

A fost odată ca niciodată, un scriitor de basme. El iubea mult copiii, dar muzele nu-l mai inspirau ca altădată. Dorința lui de a scrie din nou basme era atât de mare, încât iată ce se petrecu într-o bună zi...

Era o zi de iarnă. Raze de gheață se împleteau cu razele soarelui pe ferestre, ca într-un basm. Dar soarele dispăru la fel de repede cum apăruse. Norii începură să cearnă fulgii mari de nea.

Scriitorul privea visător prin rotocolul ce-l făcuse pe geam cu mâna. Gândurile îi răvășeau mintea, asemeni vântului care învârtea fulgii. Privea uimit cât de ferm vântul prindea în vârtej neaua, cum o lăsa și-apoi iar o-nvârtea, până ea, eliberată de furiile lui, cădea lin la pământ, așa cum pornise de sus din ceruri. În mintea lui, gânduri curajoase rupeau hăul, dar se întorceau înapoi în beznă, incapabile să se finalizeze în cuvânt. Simți nevoia să deschidă larg ferestrele și să-și scoată fața în ger. Ochii i se mijiră, să se apere de furia fulgilor...

Deodată, se întoarse, se așeză la masă și începu să scrie...

Doi fulgi mari, cam mari pentru specia de fulgi ce cădeau peste orașul lui, veneau lent spre pământ, braț la braț, rupând legile gravitației și ignorând goana celorlalți fulgi. Erau Biluță și Mândruță.

– Frumos oraș! zise Mândruța, privind în jos cu toleranță.

– Mă rog ție, aș vrea să mai poposim nițel pe aici... Ce zici? ceru timid fulgul mai mic, Biluța.

– Hm, nu cred că e o idee prea bună! Trebuie să ajungem pe pământ, să ne transformăm în picături și apoi să ne întoarcem la cer.

– Să ne topim, să ne ducem, să ne întoarcem, m-am săturat de amețeala asta! Vreau să mă plimb, să văd oamenii, să-i ating! Nu mai vreau să trăiesc după legile lumii noastre. As vrea să fiu mângâiat și iubit!

– Știi bine că ești iubit, dar mângâiat – NICIODATĂ! Asta ți-ar aduce de îndată pieirea. Ești fulg, vei trăi ca un fulg, vei dispărea ca un fulg!

– Nu, nu, nu! De fiecare dată când văd oamenii, ceva nedeslușit în mine mă atrage spre ei. În jurul oamenilor simt căldura... pe care în lumea noastră nu o avem.

– Ce căldură, ce oameni? Căldura asta e pieirea ta, nu-nțelegi?

– Ba da, dar aș vrea să pier în ea!

